

[Gert Petersen.]

handlingerne, og det er oplægget til den valutatiske økonomiske union som vi har modtaget.

Hvad landbrugspolitikken angår, er udviklingen inden for EF's landbrugspolitik jo meget stærkt medvirkende til, at denne smukke antiinflatatoriske målsætning, som ikke ville tillade mere prisstigning på et helt år for samtlige varer i alt end 4 pct., at denne smukke målsætning er blevet væk. Man kan nok spørge, og det vil jeg da gøre: når der i Ministerrådet var i hvert fald ét land, nemlig Storbritannien, og formodentlig endnu ét land til, nemlig Italien, som ønskede en lavprispolitik over for forbrugerne, hvorfor i alverdens riger og lande støtter Danmark så ikke denne lavprispolitik?

Det kan jeg godt svare på. Det er, fordi Danmark har, jeg tror, det var landbrugsministeren, som engang brugte udtrykket: en moderat højprispolitik; vi fører en moderat højprispolitik, og det gør vi af hensyn til nogle kortsigtede valutagevinster, valutagevinster, som yderligere modsvares af øgede byrder på de danske forbrugere. F. eks. modsvares den valutagevinst, man opnåede under den sidste runde for landbruget, ca. 250 mill. kr., som tilføres landet udefra, af, at danske forbrugere skal betale 150 mill. kr. mere for landbrugsvarer, end de gjorde tidligere.

Jeg mener, at det i virkeligheden kun er kortsigtet valutainteresse, der gør sig gældende her. På længere sigt vil en fri prisdannelse på landbrugsområdet inden for EF være til fordel for Danmark, nationaløkonomisk for forbrugerne og også, tror jeg, for det danske landbrug.

Jeg anser de landbrugsordninger, som vi har sagt ja til inden for fællesmarkedet, for at være konserverende og gammeldags. Det er interessant nok, at netop i disse år ser vi, hvordan man i det, som i oplægget kaldes statshandelslandene, eksperimenterer sig væk fra politisk fastsatte priser på en lang række områder, fordi man har opdaget, at det er økonomisk til skade for udviklingen. Men her, i det kapitalistiske Vesteuropa, har man for en halv snes år siden indført et system med politisk fastsatte priser på landbrugsområdet, og det system holder man stædigt fast ved. Og så kommer det til sådan noget som smørbjergtet og de andre

bjerge af fødevarer, som ikke kan sælges, som opkøbes af det offentlige, af Fællesskabet, men som ikke kan sælges til forbrugerne, ikke må sælges til forbrugerne i Fællesskabet, og så kan de herren hjælpe os sælges til russerne for en brøkdel af den pris, som de danske og de andre EF-landes forbrugere er nødt til at betale. Det er naturligvis en barok situation, og den er udtryk for, at EF's landbrugsordning er barok.

Så er der spørgsmålet om valutaforhandlingerne, som har været det andet store problem i den forløbne periode. Her synes jeg også, at situationen er præget af en vis komik, for det endte jo med et arrangement, som går på tværs af markedsdelingen, et valutaarrangement her i Vesteuropa, hvor lande inden for fællesmarkedet med ca. 120 millioner indbyggere er uden for arrangementet. Det vil sige, at kun godt og vel halvdelen af EF-landenes indbyggere er med i arrangementet; til gengæld er lande, som slet ikke har noget med fællesmarkedet at gøre, nemlig Norge og Sverige og til dels Østrig og Finland, med i arrangementet. Jeg synes, at deltagelsen fra norsk og svensk side viser, at medlemskabet af fællesmarkedet altså ikke var en betingelse for at deltage i et begrænset valutasamarbejde, sådan som man kunne få indtryk af det af en del taler, som blev holdt før den 2. oktober. Vi kunne også være kommet med i et sådant valutasamarbejde uden at være gået ind i fællesmarkedet. Det er lykkedes for Norge og Sverige, og det kunne være lykkedes fuldt ud for Østrig og Finland, hvis de havde ønsket det, men de ønsker altså kun at gå halvt ind i det.

Der er tale her om et begrænset valutasamarbejde uden nogen egentlig fælles pulje, og dette begrænsede valutasamarbejde, især da det altså går på tværs af markedsdelingen, har vi kunnet acceptere, men vi advarer på det indstændigste mod et videregående regionalt valutasamarbejde, dels fordi det ikke løser nogen problemer inden for den internationale valuta, dels fordi det vil skabe en lang række problemer for os af økonomisk natur.

Og det må jo siges, at under de forhandlinger, som blev ført, kunne det jo være gået anderledes end det, der blev udgangen. Hvordan stillede Danmark sig f. eks. til den britiske finansminister Barbers forslag, som